

Loppujen lopuksi

elikkä loppiaiseksi puhuttakoon nyt vielä kerran vaikkapa pukeista, ei vuohipukeista eikä muista syntypukeista, vaan niistä oikeista kaksijalkaisista ja hyväntahtoisista Joulupukeista.

Olikin sitä taas tänä jouluna liikkeellä pukkiukko poikineen, olipa vainkin! Tulivat tuiskuna jo viikkoa ennen joulua, tulivat mikä poroilla viilettäen, pitkät raidat tavarakuormia kuljettaen, mitkä tavallisia nykyajan mööpeleitä, autoja ja junia hyväkseen käyttäen, mitkä vieläpä epätavallistenkin instrumenttien kiidätämistä — lentokoneilla ajaa hujauttaen! Vaikka Pukit ovatkin ikä-ukkoja, pitkäpartoja, niin seuraavat he kuitenkin aikaansa ja kun raha ei Korvatunturillakaan tunnu lujassa olleen, ovat vallan ilmapeliinkin turvautuneet. Ja rahaahan se on aikaakin!

Niin tulivat, jotta parta kahtaalle vipotti ja tuhmat lapset tuosta tiedon saatuun heittäytyivät heti kilteiksi, enimmältä osaltaan. Oli nimittämiä niinkin pahanilkisiä, etteivät olleet millänsäkään, vaikka olisi Pukilta tullut kerta kerran jälkeen varoituskortti ja vaikka olisivat kuinka nähneet nurkkia nuuskivien tonttujen punaisten suippolakkien vilahtelevan kotitanhuvilla. Pukki sukki silloin mietteissään pitkää partaansa ja lajitteli päätä puistellen syrjään jo valmiista lahjakorista lahjan ja toisenkin. Vastaisen varalle.

Harva se päivä näkyi kaduilla talustelemassa joku Korvatunturin kolmestatoista veljeksestä tai heidän pikkuserkuistaan. Heitä nähtiin milloin Koskelan, milloin Laanilan onnikoissa istua köröttämässä, milloin palvelemassa päivin liikkeitten joulunäyttelyitten ostohaluista yleisöä, milloin ilahduttamassa etukäteistuumisillaan puuro-juhlien ja pikkujoulujuhlavietittäjiä.

Työtä oli kovasti, mutta aatoksi se vasta ylöksi ylti. Niinpä tuli Korvatunturinkin kolmestatoista veljeksen järjestämään tilapäiseen "pukkitoimistoon" tilauksia päivästä päivään, jotta langat soivat ja "konttoripäällikön", veljessarjan vanhimman, paljon kuulleita ja kokeneita korvia kumotti. Ja kun sitten aattoilta pimeni, tuomiokirkon tornista kantautui kutsu kirkonmenoihin ja ihmiset rauhoittuivat, niin silloin se vasta "Pukkilassa" kiire alkoi. Vaarit nakkasivat turkit niskaansa ja sinne katosi suenkarvaisten sisälle ja piiloutui partansa taakse äijä kuin äijä eikä siinä paljoja eroitellut punaisesta nännpäästä, oliko sen kantaja rahastaja vaiko ratsastaja, turisti vaiko juristi, teologi vaiko pedagogi, vai sattuiiko tuon arvokkaan asun suojuksa astelemaan tavallinen penkinpainaaja, joka ehken saman tien sai tilaisuuden kurkistaa jonkun arvon pedagoginsa kaikkein pyhimpäänkin ja äiti- tai isä-lehtorin käskystä antaa "kuka käskiä" pahankurisille pojanveikarille. (Tämä nyt kyllä on allekirjoittaneen mielikuvitusta). Ja siten

ehkä osin lievittää vanhoja kalavelkoja. Sillä ihmisiähän ne ovat partiopojatkin ja voivat satuttaa hekin tikulla vakavampien silmiä. Niin — siinähän se jo mainittua tulikin, julkitunnustettua tuo salanaamio ja mikäpä siinä. Tunnettuhan tuo partiojärjestö Pohjan Veikkojen pukkihomma jo onkin, mutta muistakaa — lapsukaisille ei saa tätä juttua näyttää!

Kaiun suosiolisella luvallahan tähän asiaan uskalsimme kajota, koska pukit viimeiselläkin kierroksellaan saattoivat todeta, että oli olemassa monennäköistä epä tietoisuutta tästä pukkihommasta, sekä siitä, kutka ne pukkeina oikein juoksevat, vaikka senhän nyt pitäisi olla se ja sama, että siitä, mihinkä kertyneet varat käytetään. Juttuhan on niin, että pukit eivät ole mitään palkkapukkeja, vaan järjestön johtaja-poikia ja miehiä, jotka tuovat jokikisen markkasen järjestönsä kassaan, josta se vuoden mittaan koituu partiotoiminnan kaikkien eri toimintamuotojen hyväksi. Siten siitä joutuu nauttimaan suuri joukko sellaistenkin vanhempien lapsia, jotka Korvatunturin, pukkia käyttivät luonaan itse säästyäkseen hieltä ja vaivalta ja samalla poistaakseen lapsukaistensa mielistä epäilyksen hitusen arvon Joulupukin olemassaolosta. Sillä pakkohan siinä on pikkuisten uskoa, kun Pukki kerta kaikkiaan on oikea Pukki, jolla ei ole naamaria, vaan joka pistelee omenaa ja kompiaista poskeensa ja hörppää kaljaa päälle, jotta kulaus vain kuuluu. Ja kun isäkin on läsnä eikä ääni muistuta Matti-setää tai nauru Ison veikon naurua ja kun turkkikään ei ole äitini ylpeys nurinpäin käännettyä. Pakko siinä on silloin uskoa.

Niille, jotka tuohon aatolliseen hommaan kunakin jouluna uhrautuvat on hitsi kyllä aika hikinen ja neljäs kerros laahuustavassa turkissa hissittömissä taloissa tuntuu hieman liian korkealta, mutta kuitenkin, vaikka he menettävätkin suurimman osan omaa aaltoaan, niin muodostuvat nuo käynnit jouluvuoroissa perheissä ja kirkassilmäisten lasten seitsetäiväinen ilo tai pienen villikissan kuolemanvakava lupaus kilttinäolosta jo sellaisiksi jouluelämyksiksi, että se korvaa kaiken vaivannäön. Puhumattakaan siitä, että he siten karuttavat järjestönsä köyhää kassaa. Tietoisuus tästä tyydyttää monen vanhan vaeltajan palvelusmieltä, vaeltajan, joka poissa paikkakunnalta olevana tai muuten töiltään ei lukukausien aikana enää voi säännöllistä palveluaan tarjota järjestöille, jolle hän kuitenkin tuntee olevansa jatkuvassa kiitollisuudenvellassa.

P a n u.

